

ОЛИВЕР МИЛИЈИЋ

У ОКУ СРЦА

СРЦЕ-САТ

Дуго су слушали звоно у грудима. Памте како је бруј цепао леву сису и проливао млеко. Каткад, био је нечујан, морали су да се буде ноћу и дозивају минотауре ритма. Шеснаест генерација очућивало је слух на куцању које је допирало из жена. Осам колена уходило је траг мушког опомињућег бата. На бридећа детиња прса полегало је уво још четири поколења. Астрономи су ловили муње у клинасте замке, вабећи громове. Математичари црташе по песку, у шкрипи зрневља трагајући за музиком геометрије. Поезију су писале младе женке благодне као јесењини. Двадесет девета генерација премери време. Седамдесет два откуцаја у минуту, седамдесет два минута у сату.

Поноћ их је походила после двадесет осам сати и четрдесет осам минута. Споро су стазе газили, споро ваздух размењивали, споро јели, по три ноћи жене на себи носили. Језик им се прекину на хиљаду седамсто двадесет осмој речи. Смејуљили су се када би пајак са ожиљком поменуо да свака реч одговара једном минуту, ако време буду предрешили у туђе и далеке двадесет четири уре. А када су наумили да говоре, дуго не пуштају звук из грла, ослушкујући. И живот им се одужио. Никада нису боловали.

Али, брзо умираше.

Само би им срце стало после шездесетог откуцаја.

„Како је могуће да у троме, предуге дане смрт хитро продире”, запитах. „Зар је тајна преварна?”

Шест нараштаја слушало је знаке. А онај што се одрече имена из седмог колена, видар и множилац, израчуна да имају хиљаду петсто осамдесет четири удара више.

„Када укротимо срце, прекираћемо време”, рече Песникиња
Мајка.

„Вратићемо се из доба оних који ће доћи, обилно захваног
старом мерицом”.

Испуни ме глад.

пешчаник, ехо
полуживотиње из земље и воде
лелујаста мирис оспи, брадата лица полубогиња од блата

На уста ми излазе.

Све те играчке.

СВЕ ТЕ ОЧИ

И имаху трудне очи нови ангели. Очи, које ломе згрушане светлости.

Силазише, плотни у ружичастим хаљинама, преливали се обалама холограмски лествичници, из земље избијаху, милосрдни.

Очи приносе, оне што не упијају кулу или стабло, већ зраче замак и оплод. У средишту врта, из којег, можда, жудиш излаз.

СЛОВЕНСКИ ОСЛЕПЉУЈУЋИ УМ

У Самовом краљевству, на Лаби, у седмом веку, жреци су прозрели да се у очима скривају слике, које обузму човека и застиру му свет.

Зато племеник призива вука заштитника да буде његово око, које ће видети оно што гледа.

Жене су слике ума разгониле тишином. Када су ћутале склопљених капака, призори око њих продирали су у густе, безнадне очи.

БИЧ ПЛОДНОСТИ (Етнографски запис)

Једино у јужним земљама, од Нишаве до Пчиње, преостала двојица сарача још израђују бичеве плодности. Бритвом отворе главу живом поскоку и међу очи његове посипају семенке конопље од женске биљке. Када дају плода, стабљике српом посеку, а отровника пусте у издан неначетих вода. Руковет разастру и просуше пет-шест дана на ветру и светлости, онда потапају у мочило, где ће влакно зачети да се издваја. Пошто се осуши од воде, на млатилу се трли. Напоследку, службу преузима мајсторова помоћница, удавача јединица. Започиње чешљајући косу биљке. Тада испреда камцију од сјајних нити, како их од милине зове. Ако бич досегне дужину змије, биће нераскидив. Таква шибала коштају 899 евра, без ПДВ-а, намењена су пробраним муштеријама, из породица угледних контроверзних трговаца и фабриканата. У јесен, младићи из виђених кућа бичују своје изабранице, преље, на раскршћу, плодност им расањују (уживо на ТВ-у, реприза викендом). Пород непокидивим плетеницама зачет јужњаци називају конопљиним анђелима.

Земљопоседници без потомка шибалу воћке за родну годину.

Мајстори памте да су се за видела Прве Југославије у градовима правили корбачи од пупчанице недоношене рођенчади, који се преносе, кажу, „од главе на срце” (са оца на сина). Бичеви поскоци, који не умиру.

ИЗЈЕЧ

О некрштеним данима јауд уђе у кућу. Кад поједе срце одојка, испљуну стврдлу матерњу крв. Ко је пронађе, а нико се не похвали, чува је противу јауда.

Тај одбачени залогај, комадић усирене крви, назива се *честџица мџице* или *изјеч*.